

Čtení Římanům 8,31-39

Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: "Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku." Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Kázání 4. Mojžíšova 27,12-13

Řekl také Hospodin Mojžíšovi: Vstup na horu tuto Abarim a spatř zemi, kterouž jsem dal synům Izraelským. A když spatříš ji, připojen budeš k lidu svému.

Zarmoucená rodino, sestry a bratři, milí přátelé, v našem uhoněném světě, kde nikdo na nic nemá čas (nebo si to aspoň myslí) může být smrt někoho z našich blízkých příležitostí zpomalit, zastavit se a dopřát si jistého rozhledu po životě, jeho minulosti i horizontu, kam směřujeme. Tak jako na závěr života Mojžíšova. I on byl pozván, aby vystoupil na horu, odkud byl bezpochyby široký a daleký rozhled. A jakoby přitom byl zván přehlédnout celý dlouhý životní příběh, jemuž dával směr Hospodin. Bůh, o němž Mojžíš postupně zjišťoval, že od moci jeho milosrdenství a věrnosti nás neodloučí nic. Žádné výšiny ani propady, žádné zákruty života, ani nedověra církve, ba ani smrt. Bratr doktor Kocna zemřel ve věku téměř 90 let. Tak jak jsme se tu shromáždili, je to pro nás většinou hodně málo představitelná doba. Když jsem se sháněl po pamětnících jeho aktivní služby v církvi, uvědomil jsem si, jak rychle se i aktivita a služba výrazných osobností může ocitnout mimo paměť společenství. Stačí dvě generační výměny, příchod nových lidí, změna režimu – a kdo si vybaví, oč jsme zápasili, co nám leželo na srdci? Jak dlouho vydržela paměť na Mojžíšova slova a zápasy Izraelcům, poté co překročili práh zaslíbené země, zná většina návštěvníků nedělní školy (určitě ti, jimž se tam Kocnovi věnovali). Na druhé straně, právě lidé dlouhého životaběhu se pro nás stávají jakousi spojnicí s časy a zkušenostmi, jež jsou pro nás samotné už nedosažitelné. Br. Kocna byl po mamince „mojžíšovského náboženství“, jak se kdysi říkávalo, po tatínkovi římský katolík. Nebudu zdržovat výčtem příslušných rituálů, jimiž v jednotlivých konfesích prošel. Spíš připomenu, jak mu do života zasáhla válka. Což je právě ta zkušenost, kterou už lidé o generaci mladší v této zemi neudělali – a na niž nám začíná chybět živá paměť. Možná i proto tolik lidí lehkověrně pohrdá mírem a podivně laškuje s těmi, kdo vzývají násilí, nenávist vůči lidem odlišným, nacionální sobectví a nemilosrdenství. Když se však křestní jméno Adolf za války stalo synonymem okupace, náckovství, státem organizované nelidskosti, on sám na to reagoval tak, že začal užívat další ze svých křestních jmen, takže ho pak u Salvátora nikdo neznal jinak než jako Pepička. To už se ale schylovalo k sňatku s Martou Hrejsovou a

definitivnímu zakotvení v tomto sboru. Jakoby tu životaběh sledoval biblickou dějepravu – neboť v Písmu poté, co se Mojžíšovi otevře výhled do zaslíbené země, od nějž ho už nemůže oddělit nic, ani život, ani smrt, následuje Pátá Mojžíšova. Kniha soustředěná na to, kolem čeho má být budováno společenství víry v zaslíbené zemi: pravidelné připomínání a slavení základních činů záchrany, desatero, krédo, mnohá zaslíbení a velice praktické konkretizace, jak moc lásky i svobodu dětí Božích žít ve vzájemných vztazích, v péči silnějších o slabší, domácích o příchodící. A především, co předávat, „až se tě tvé dítě zeptá“. Co vyprávět jako ty správné příběhy, z nichž vyplyne základní důvěra, že má Pán Ježíš má mne rád.

A právě tohle – žitá praktická láska a služba jako odezva služby a lásky Boží v Kristu – právě to se stalo jeho životním těžištěm, jeho světem. Zatímco v praktické službě lékařské působil br. Kocna nejprve na periferii – nejprve v Kosmonosích, pak závodní lékař v H. Počernicích či letňanské Avii – tady se rovnou ocitl v centru života církevního.

Krédo, které jsme před lety mohli číst na úmrtním oznámení jeho ženy a nyní opět na jeho, to vyjadřuje jasně: jádrem a středem toho, oč jde ve vztahu Pána Boha k člověku, je láska. Láska vysvobozující od strachu, od beznaděje, od rezignace, i když ti dějiny dokážou životní poměry a vyhlídky obracet vzhůru nohama (jako když mu ženu Martu vyhodili z asistentkého místa na teologické fakultě). Láska jako moc, která dává životu nový směr. A jako energie, která vytváří pletivo radostných vztahů mezi konkrétními lidmi. Pro br. Kocnu představovala konkrétní svět, kde se takováto láska dosvědčuje a kde vytváří společenství, stala církev. Ovšem církev jako společenství, kde jde pořád dohlédnout ke konkrétním lidem. Proto salvátorský sbor, a ještě tak pražský seniorát. Odtud pramenilo pastorační nasazení. Potkával se přitom s konkrétní nouzí, trampotami i závažnými problémy – a dokázal v strážních ducha i těla poradit a pomoci. Vždyť žijeme-li z lásky, od níž nás nemůže nic odloučit, můžeme si pak o to víc pustit na tělo nouzi druhých – i duchovní i tu tělesnou, fyzickou, či sociální. Možná právě soustředění na církev mu bránilo, aby dokázal docenit i nasazení těch, kdo vnímali bolesti a ponižování lidí za hranicemi církve, ve společnosti kolem nás. Jak sám přiznával, v jeho očích to byly zápasy o věci pouze dočasné. Plynul z toho i jeho odstup od farářů či od lidí, kteří těžiště křesťanského či lidského angažmá vidí i jinde než v církvi samotné.

Těžištěm našich dnešních díků za jeho celoživotní službu konkrétním lidem v jejich strážních těla i ducha – i jeho službu sboru a seniorátu – se má ovšem stát svědectví o lásce Boží v Kristu Ježíši – lásce, která překračuje naše lidské i církevní škatulky – a především – která překračuje i hranice života a smrti. Vždyť je to právě tato láska – co nám otvírá onen mojžíšovský výhled: *Za řekou času zemi zřím. Za řekou času, toho času, který dle naší zkušenosti bere postupně naše síly, nasazení, zdraví těla a nejednou i výsledky našeho životního usilování – aby si vzal nakonec každého z nás – za touto řekou zemi zřím. K tomuto výhledu jsme zváni, když jsme uvěřili, že ani smrt nás neodloučí od lásky Boží, kteráž jest s námi v Kristu Ježíši, Pánu našem. Amen.*

Rozloučení s Adolfem Kocnou 25. 10. 2018

Píseň 161,1

Br. Dr. Kocna pracoval celý život jako lékař, v tomto sboru mj. jako dlouholetý kurátor. Za jeho život chceme dnes poděkovat jako společenství víry, a proto poslyšme na úvod slovo žalmisty, který nás k této vděčnosti víry zve: *Dobrořeč duše má Hu, a všechny vnitřnosti mé jménu svatému jeho. Dobrořeč duše má Hu a nezapomínej se na všecka dobrodiní jeho. Kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvůj – který tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním. AMEN (Ž 103)*

Píseň 161,2-4

Modlitba:

Náš Pane, ty jsi dárce života. Před tebou žijeme své dny. Provázíš nás jako zdroj lásky, vedeš náš život spolehlivým směrem, inspiruješ naději. Když na nás dolehne bezmoc, nemoc, vina, osamění a smrt, smíme důvěřovat – jsi nám nablízku mocí svého milosrdenství. Díky Kristu víme - nic nás nemůže vzdálit od tvé věrnosti. Prosíme, takto, jako milosrdný a věrný spasitel, se nám připomeň i v tomto shromáždění. Buď s námi svým Duchem, abychom zaslechli slovo jisté útěchy i pozvání k vděčnosti. Ukaž na zdroj naděje, kterou nepřemůže ani smrt. Tak ty sám oslav své jméno. Amen.

1. čtení: Ř 8,31-38

Píseň 539

kázání 4. M 27,12-13

Píseň 178

Dan Heller – slovo za seniorát

Modlitba + Otče náš

Slyšet evangelium o tvém zájmu o člověka, Pane - vidět blízkost tvé záchrany - ukazovat, kde raší a nese ovoce tvůj pokoj a milosrdenství – k tomu jsi nás vytvořil jako svůj lid - k tomus' nás povolal - to jsme si chtěli i dnes připomenout. Děkujeme, že právě tváří v tvář konci našich blízkých se společně smíme svěřit moci tvé lásky - a náš život tak dostává nadějný směr a cíl.

Proto ti děkujeme za vše, čím jsme byli obdarováni skrze život A. Kocny. Za jeho službu v církvi, péči o manželku, za čas a zájem, věnovaný sestrám a bratřím. Vzdáváme dík i za jeho praktickou službu lékaře i farmaceutického odborníka. Odpuť, co jsme si zůstali dlužni. A učiň to, aby jeho památka zůstala posilující inspirací mezi jeho blízkými, přáteli, spolupracovníky i v tomto sboru. S důvěrou, že na nás pamatuješ, prosíme teď Pane i za všechny, na které dolehá zármutek, úzkost či samota. Stůj při nich jako dárce útěchy, síly i naděje. Jako lid Kristův se společně modlíme: *OTČE NÁŠ, ktý jsi v nebesích - posvět se jméno tvé-přijď Kí tvé - buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi - chléb náš vezdejší dejž nám dnes - a odpusť nám naše viny jako i my odpouštíme našim viníkům - a neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého - Neboť tvé jest Kí i moc i sláva navěky. AMEN.*

Požehnání

A pokoj Bí, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v KuJši. AMEN.

Píseň 623